

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không.

Thời gian: 04/08/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Việt dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Tập 47

Chư vị đồng học, chào mọi người! Vào thời xưa, khi quốc gia có tai nạn, địa phương có hung tai thì quốc vương và các quan địa phương đều biết dùng Phật pháp để giáo hóa chúng sanh, trên dưới đều có thể y giáo phụng hành thì được Phật cảm hóa tiêu trừ tai nạn, trong lịch sử chúng ta nhìn thấy rất nhiều ví dụ. Rốt cuộc có hiệu quả hay không? Sự thật của lịch sử có thể chứng minh cho chúng ta. Vì sao có hiệu quả? Đạo lý này sâu vô cùng. Trong kinh điển Phật giáo Đại thừa nói rất rõ ràng, nhà Nho và những tôn giáo khác cũng có nói nhưng không nói rõ bằng Phật pháp, điển tịch của Phật pháp rất phong phú.

Phật nói với chúng ta, tất cả chúng sanh ở các cõi nước chư Phật trong hư không pháp giới là cùng một nhân mà sinh ra; nhân này Phật pháp gọi là tâm tánh, cùng một tâm tánh mà sinh ra. Giống như thân của con người chúng ta vậy, nó là một thân thể, thân thể này có rất nhiều tế bào. Chúng ta hiện nay biết, tế bào hoàn toàn không phải là đơn vị nhỏ nhất, tế bào là do nguyên tử và electron tổ hợp thành, nhà khoa học cận đại nói cho chúng ta biết nguyên tử, electron cũng không phải là đơn vị nhỏ nhất, còn có đơn vị nhỏ hơn electron, nhỏ hơn một phần ức vạn, gọi là hạt quark. Tất cả mọi chúng sanh trên thế giới chúng ta giống như vật chất nhỏ nhất vậy, không biết toàn bộ cơ thể là mình, chấp trước cái hạt nhỏ kia cho đó là mình. Đến khi nào họ biết toàn bộ cơ thể là mình, sau đó mới biết được bất kỳ một hạt nào cũng có thể ảnh hưởng đến toàn thân. Giống như cơ thể chúng ta vậy, bất kỳ một tế bào nào, bất kỳ bộ phận nào, bạn dùng kim đâm vào một cái thì toàn thân đều cảm thấy đau, chúng ta phải hiểu đạo lý này.

Cho nên, Phật dạy chúng ta, khi có tai nạn xảy ra, nhất định phải phản tỉnh, phải sửa lỗi, phải ăn năn hối lỗi, như vậy thì có thể hóa giải tai nạn. Cho nên nó có đạo lý rất sâu ở bên trong. Giáo dục của Phật-đà quả thật là nền giáo dục trí tuệ chí thiện cứu cánh viên mãn của thế xuất thế gian, đều có thể giúp chúng ta giải quyết tất cả mọi vấn đề của thế xuất thế gian. Chúng ta trong đời sống thường ngày gặp phải một số tai họa không may, chúng ta thường nghe thấy lũ lụt, hạn hán, động đất, bão tố, những thứ này đích thực đều là do chúng sanh hữu tình

chúng ta đã tạo nghiệp bất thiện mà chiêu cảm nên. Nếu nói những tai họa tự nhiên này không liên quan gì đến tư tưởng hành vi của chúng ta thì đây là điều sai lầm, quan niệm này sai lầm.

Người thời trước, Trung Quốc 2.000 năm trước, vào thời đại của đế vương, có thể nói là có rất ít đế vương chưa tiếp nhận qua Phật pháp, gần như là không có. Phật pháp truyền đến Trung Quốc là từ triều Hán, chúng ta biết là thời hậu Hán Minh Đế năm Vĩnh Bình thứ 10 thì truyền đến Trung Quốc, công nguyên năm 67. Sau khi truyền đến Trung Quốc, giai cấp sĩ đại phu của Trung Quốc, hiện nay gọi là phân tử tri thức, bất kể họ tin hay không tin, không ai mà không đọc sách Phật, nhiều ít đều có đọc, sức ảnh hưởng rất sâu. Khi tuổi còn trẻ, thể lực cường tráng, thành kiến rất sâu nên họ không thể tiếp nhận, nhưng lúc tuổi về chiều thì có rất nhiều người tiếp nhận. Nhân vật đại biểu cụ thể nhất là Hàn Dũ. Hàn Dũ khi còn trẻ bài xích Phật pháp, lúc về già thì quy y với hòa thượng Đại Diên, chăm chỉ học Phật, biết tư tưởng kiến giải trước đây của mình là sai lầm. Cho nên, người đi học trước đây có điểm hay, họ biết lỗi lầm của chính mình, họ biết sám hối, họ biết sửa lỗi, đây là điều rất hiếm có. Hiện nay có một số người rất ngoan cố, tuy biết là sai rồi cũng không thừa nhận, cũng không chịu sửa, quả báo này rất thâm trọng. Chúng ta không thể không hiểu những đạo lý này, không thể không quan sát thật kỹ những sự thật của quá khứ, hiện tại, để từ chỗ này xây dựng tín tâm.

Phật pháp là giáo dục từ đời sống thường ngày từng li từng tí, cho đến khi bạn triệt để hiểu rõ chân tướng của hư không pháp giới, vì vậy đó là nền giáo dục viên mãn, chúng ta cần phải hiểu rằng gặp được Phật pháp là may mắn lớn. Có rất nhiều chính trị gia sinh ra hoài nghi đối với tôn giáo, đây là vì họ nhận thức không đủ. Tại sao Trung Quốc thời cổ đại, trải qua mấy ngàn năm thay đổi triều đại mà mỗi một đế vương đều tôn sùng Phật giáo? Nguyên nhân là họ hiểu rõ, họ nhận thức được Phật Bồ-tát, cho đến tất cả chúng sanh mà các ngài giáo hóa. Đối với quốc gia mà nói thì trong kinh Phạm Võng có hai điều cần biết. Điều thứ nhất: *“không làm quốc tặc”*, đây là điều mà Phật pháp dứt khoát không cho phép, điều này lãnh đạo quốc gia hoan nghênh, có lợi ích lớn đối với quốc gia. Điều thứ hai: *“không báng quốc chủ”*, tuy người lãnh đạo quốc gia có lỗi lầm nhưng không được phỉ báng họ. Vì sao vậy? Vì họ là trung tâm mà người cả nước tin cậy, nếu như phỉ báng đối với người lãnh đạo quốc gia, khiến cho người cả nước nghi ngờ thì quốc gia này sẽ bị nguy hiểm. Cho nên có thể khuyên can, không được phỉ

báng. Chúng tôi nghĩ, đây là điều mà bất kỳ người lãnh đạo một quốc gia dân tộc nào trên toàn thế giới cũng hoan nghênh.

Nhà Nho dạy người, ví dụ sự báo thù trong thế gian, “thù giết cha không đội trời chung”, mối thù lớn này nhất định phải báo, nhưng nếu kẻ thù giết cha mình hiện nay làm quan chức chính phủ thì bạn không thể báo. Vì sao vậy? Họ phục vụ cho nhân dân, nếu bạn giết họ đi, báo được thù rồi, họ phục vụ rất tốt, làm việc rất tốt, bạn khiến bao nhiêu bá tánh mất phước thì tội này của bạn nặng rồi. Đến khi nào mới báo thù vậy? Đợi khi họ về hưu rồi hãy báo. Rất có đạo lý. Họ chưa về hưu, việc họ làm hiện nay là đang hiến thân vì nhân dân, vì xã hội, vì sự việc công ích thì bạn không thể báo, thù giết cha cũng không được báo. Chúng ta nghĩ xem, thánh nhân dạy người thật sự là hợp tình, hợp lý, hợp pháp.

Trong kinh Anh Lạc cũng có hai điều. Điều thứ nhất Phật dạy chúng ta “*không trốn quốc thuế*”. Hiện nay rất nhiều người tìm đủ mọi cách để trốn thuế, đây là điều Phật pháp không cho phép. Đệ tử Phật không trốn nghĩa vụ nộp thuế, vậy là sai rồi, đã phạm giới. Nộp thuế là nghĩa vụ mà người dân phải làm tròn. Quốc gia dựa vào thu thuế, dùng thu nhập này để kiến thiết đất nước. Nếu quốc gia khó chính phủ trống rỗng, không có tiền để làm nhiều sự nghiệp kiến thiết thì nhân dân không có phước rồi. Cho nên nộp thuế là tạo phước cho xã hội, tạo phước cho quần chúng nhân dân, đây là điều đứng đầu trong sự nghiệp từ thiện, chúng ta phải làm tròn nghĩa vụ. Điều thứ hai là “*không phạm quốc chế*”, quốc chế là pháp luật quốc gia, nhất định phải tuân thủ pháp luật.

Các bạn thử nghĩ bốn giới điều này, nếu lãnh tụ chính trị đọc kinh Phật, biết bốn giới điều này thì họ nhất định hoan nghênh, họ nhất định chủ động thúc đẩy giáo dục Phật-đà. Có rất nhiều người hỏi: “Chánh pháp là gì? Tà pháp là gì?” Bốn giới điều này chính là tiêu chuẩn phân định tà chánh. Không biết yêu quốc gia, yêu dân tộc, chạy theo ngoại quốc, ức hiếp quốc gia của mình, đây là quốc tặc, đây không phải là Phật pháp. Phi báng người lãnh đạo quốc gia, phê phán hành chính quốc gia, phân chia tình cảm nhân dân, gây chia rẽ tranh chấp dân tộc, đây không phải là đệ tử Phật, Phật hoàn toàn không hề giáo dục như vậy bao giờ.

Về việc trốn thuế, cả thế giới, trong và ngoài nước đều có. Người nước ngoài trước đây thật thà. Lúc tôi còn học tập với tiên sinh Phương Đông Mỹ, đó là hơn 40 năm về trước. Thầy đã từng nói với tôi, 50 năm trước, vào thời đó thầy nói 50 năm về trước, hiện nay cộng thêm 40 năm nữa là 90 năm trước, người Mỹ vào thời đó rất dễ thương, người Mỹ có chính nghĩa. Hiện nay người Mỹ bị người phương Đông đồng hóa rồi, người phương Đông trốn thuế, dùng mọi thứ kỹ xảo

thông minh, người Mỹ học được rồi. Đây là giao lưu văn hóa, chúng ta học được những thói xấu của họ, họ cũng học được những thói xấu của chúng ta. Không học cái hay, chỉ học cái xấu, cũng học cách trốn thuế, cũng học cách tham ô, một mực nghĩ đến lợi hại, nghĩ đến tự tư tự lợi, đạo nghĩa không còn nữa, luôn lách kẻ hở pháp luật, đây chính là phạm pháp. Phật dạy chúng ta: *“Không làm quốc tặc, không bán quốc chủ, không trốn quốc thuế, không phạm quốc chế”*, đây là Phật giáo hóa tất cả chúng sanh làm thế nào yêu thương quốc gia. Bốn điều này bạn làm được rồi thì mới gọi là yêu nước, bạn không làm được bốn điều này thì là yêu nước giả chứ không phải thật. Mỗi câu mỗi chữ mà đức Phật dạy chúng ta có hàm nghĩa sâu xa vô cùng.

Phật còn nói với chúng ta trong kinh Đại Tập, nếu như thế gian không có Phật, đây là lời giả thiết, nhưng trên thực tế cũng là sự thật. Pháp vận của Thích-ca Mâu-ni Phật là 12.000 năm, sau 12.000 năm thì thế gian không còn Phật nữa, Bồ-tát Di-lặc là vị Phật thứ năm của *Hiền kiếp* sẽ thị hiện thành Phật. Thời gian này là rất dài, Phật nói cho chúng ta biết trong kinh Di-lặc Hạ Sanh, Bồ-tát Di-lặc khi nào tái lai vậy? Sau 56 ức vạn năm. Hay nói cách khác, sau pháp vận của Thích-ca Mâu-ni Phật 56 ức vạn năm, thế gian này sẽ không có Phật trong thời gian dài như vậy, phải đợi Phật Di-lặc hạ sanh giảng kinh thuyết pháp, đến lúc này Phật pháp mới xuất hiện. Cho nên, trong kinh Phật thường nói: *“Thân người khó được, Phật pháp khó được nghe.”* Thật không dễ dàng! Chúng ta thật may mắn có thể sinh ra trong 12.000 năm này, bạn mới gặp được Phật pháp. Khi không có Phật pháp, Phật đã nói: *“Khéo phụng sự cha mẹ chính là phụng sự Phật.”* Thế nên chúng ta mới hiểu được, sau khi Phật pháp biến mất ở thế gian này, vì sao Thích-ca Mâu-ni Phật đem việc độ hóa chúng sanh giao cho Bồ-tát Địa Tạng mà không giao cho Bồ-tát Quán Âm, Văn-thù, Phổ Hiền, những đại Bồ-tát này ngài đều không phó thác, duy chỉ phó thác cho Bồ-tát Địa Tạng là có ý gì? Bồ-tát Địa Tạng đại biểu cho “hiếu thân tôn sư”, khi thế gian không có Phật pháp, bạn biết hiếu thân tôn sư thì không khác gì so với việc phụng sự đức Phật. Đây là ý nghĩa của biểu pháp, chúng ta đều phải biết.

Giáo huấn của Phật-đà là bắt đầu từ phụng sự cha mẹ. Các bạn thấy trong *tịnh nghiệp tam phước*, câu đầu tiên là “hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng”, Phật dạy người bắt đầu từ chỗ này và cũng viên mãn ngay chỗ này. Ngàn kinh vạn luận, trường kiếp tu hành, đến cuối cùng chính là viên mãn hai sự việc này, viên mãn thì thành Phật rồi. Bạn hiểu rõ ràng đạo lý hiếu thân tôn sư, rồi thực hiện vào trong đời sống của bạn, thực hiện vào trong việc đối nhân xử thế của bạn

thật viên mãn thì bạn được gọi là thành Phật. Do đây có thể biết, ngàn kinh vạn luận, 49 năm thuyết pháp, Phật nói gì vậy? Chẳng qua là nói đại đạo lý của hiểu đạo và sư đạo, sự thực hiện của hiểu đạo và sư đạo, Phật chính là nói điều này.

Nói đến chỗ rốt ráo thì Phật chỉ ra cho chúng ta, tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới đều là cha mẹ của chúng ta, đều là thầy của chúng ta. Lời nói này người mới học rất khó thể hội, càng thâm nhập thì bạn sẽ càng phát hiện hai câu nói này của Phật có đạo lý. Đến khi nào bạn có thể hoàn toàn tiếp nhận điều này? Giác ngộ! Bồ-tát Sơ trụ của Đại thừa viên giáo đã tiếp nhận rồi, hoàn toàn không có nghi ngờ, hết lòng phụng hành. Từ Sơ trụ đến Đẳng giác gồm có 41 giai vị Bồ-tát, họ tu điều gì vậy? Chẳng qua là thực hiện lý niệm này mà thôi. Người ở trong thập pháp giới chỉ có thể nói là nghe Phật có cách nói như vậy, mặc dù không phản đối nhưng không cách gì chứng thực được. Vì sao vậy? Không buông xuống được vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, vẫn là có phân biệt, vẫn là có chấp trước, cho nên chỉ có thể là nghe nói mà thôi. Nghe Phật có cách nói này, có phải là sự thật hay không? Mình vẫn không dám khẳng định, bởi vì chúng ta là phàm phu. Vì tôn trọng Phật nên không dám phản bác, nếu không phải đệ tử Phật, đối với Phật không có tâm tôn trọng thì đã nêu ra phê phán rồi. Lời Phật nói là chân thật, phải dùng trí tuệ, phải dùng sự thực tiễn để chứng thực.